

1.5.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem na věky zahánben; pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost! Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobod' mě, buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Ž 31, 2-3

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána, S 23 Bůh je záštita má;

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, děkujeme ti, že jsi s námi, když je nám dobře, když se nám daří a máme radost. A děkujeme ti, že jsi s námi a neopouštíš nás, když jsme na tom bídne, když nás nic netěší a nedaří se nám. Prosíme, zůstávej s námi, a i s druhými lidmi. Děkujeme za obdarování, které jsme od tebe dostali; nauč nás nezávidět těm, kteří svá obdarování rozpoznali a umí ho využívat ku prospěchu všem lidem. Pane, učiň nás nositeli svého pokoje, abychom mohli vnést lásku tam, kde je nenávisť, smíření tam, kde je blud, jistotu tam, kde je malomyslnost, světlo tam, kde panuje stín, radost, kde je smutek. Pane, učiň, abychom toužili více potěšovat, než být potěšováni, více chápat, než být chápáni, neboť když na sebe zapomínáme, nalezneme se, když odpouštíme, je nám odpuštěno, a když umíráme, procitáme do života věčného. Amen.

1. ČTENÍ Lk 6, 37-42

PÍSEŇ 673 Dej odvahu včas, S 422 Jak dobré a utěšené

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,

prosíme tě v tuto chvíli za všechny mladé lidi. Nejen za všechny rodiny, ale za ty, kteří potřebují naši pomoc, naši útěchu, naši blízkost.

Prosíme tě za všechny, kdo marně čekají na odpuštění, věříme, že od tebe je máme, ale prosíme také za odpuštění od těch ostatních.

Prosíme tě za to, abychom uměli být spolu. Tak často se nám nedostává nějakého vzájemného pochopení, důvěry či vzájemné blízkosti, pomoz nám je hledat i nacházet.

Prosíme tě za naše mezilidské vztahy. Jsou všelijak pošramocené a pokroucené, dost často si s nimi nevíme rady. Prosíme tě, pomoz nám a smiluj se nad námi.

A prosíme tě, ať druhého vždy umíme pokládat za přednějšího sebe. Prosíme tě, ať se nám druhý člověk stává výzvou a ne překážkou, ať nacházíme společnou řeč, byť se nám to tak často nedaří.

A společně se modleme tak, jak nás naučil tvůj Syn: Otčenáš...

POSLÁNÍ A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl. Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. 1Kor 10, 12-13

POŽEHNÁNÍ, Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Num 6, 24-26

PÍSEŇ 685 I když se rozcházíme

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Gn 45, 1-5

Josef se už nemohl ovládnout přede všemi, kdo stáli kolem něho, a křikl: „Jděte všichni pryč!“ Tak u něho nezůstal nikdo, když se dal poznat svým bratrům. Hlasitě se rozplakal. Slyšeli to Egyptané, slyšel to dům faraónův. Tu řekl bratrům: „Já jsem Josef. Můj otec vskutku ještě žije?“ Bratři mu však nemohli odpovědět; tak se ho zhrozili. Josef je proto vyzval: „Přistupte ke mně.“ Když přistoupili, řekl jim: „Já jsem váš bratr Josef, kterého jste prodali do Egypta. Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života.

Každý z nás se nějak jmenuje. A jmenuje se tak proto, že se tak narodil a nějaké jméno také dostal. Někdo při křtu, který později potvrdil konfirmací. Při křtu se však děje také to, že je dotyčný křtěn ve jméno trojjediného Boha a patří do jeho rodiny. Se Synem i Duchem svatým. Což však neznamená hlavně účast na nedělních bohoslužbách, ale v protestantském, potažmo evangelickém prostředí se v těch rodinách o víře především mluvilo. A někdy ani o ničem jiném. A bylo celkem jedno, jestli byla katolická nebo evangelická, ale byla to víra. Nebo spíš o evangelické se nemluvilo proto, že by nebyla katolická, ale protože byla evangelická a o katolické se nemluvilo vůbec, proč taky. A mluvilo se o ní proto, že nutila k vlastnímu přemýšlení, komu všemu patří náš život a proč zrovna tomu a jestli je nejdůležitější chodit do kostela nebo i něco jiného.

Každý z nás se nějak jmenuje. Já jsem třeba Honza, ale ne hloupý, i když někdy taky, ale jsem Jan, někdy však z kamene vytesán. Z čeho taky jiného. Ale proč to říkám. Každý z nás dostal nějaké jméno. Nejčastěji už okamžikem, kdy se narodil, které pak bylo křtem přifařeno k rodině Boží, proto je dobré o víře mluvit, aby na to člověk náhodou nezapomněl. Ale proč to říkám. Člověk během svého života dostává různé tituly, od různých pánů, přes ty akademické až po ty úřední. Čím nebo spíš však zůstáváme i nadále, jsou naše jména. Dokonce i v koncentračních táborech bylo jedním z největších ponížení, když se z těch jmen stávala čísla. Což je skoro jako dnes, nejde totiž o to, kolik nás je, ale o čem to je, a ne kdo tam všechno byl nebo nebyl, ale co si z toho odnášíme také do svých domovů. Jedním z takových jmen je i Josef. A ten náš, biblický, který si prošel vším možným i nemožným, se ke konci svých zápasů se svými bratry už nemohl ovládnout a všechny, kdo kolem něj stáli, vyhnal ven. Josef chtěl a potřeboval být na chvíli sám. Aby si v hlavě mohl srovnat, co se kolem něj vlastně děje. Tak u něho nezůstal nikdo, když se dal poznat svým bratrům. Ti o něm předtím nevěděli nebo spíš nevěděli, že ten, který je tak dlouho zkoušel, je skutečně on, a nakonec pohnut lítostí a vlastním dojetím, se jim dal poznat. A hlasitě se přitom rozplakal. Já jsem Josef. Můj otec vskutku ještě žije? Táže se překvapeně a čeká na odpověď svých bratrů.

Ti se ho však zhrozili. Nemohli mu odpovědět, ten, kterého jste prodali do Egypta, tu stojí teď před vámi. Ale Josef, který se už vyplakal předtím, je naopak začal uklidňovat, aby k němu klidně přistoupili. A když tak učinili, řekl jim, že je jejich bratr, ten, kterého jste prodali do Egypta. A zároveň k tomu dodal, aby se tím už netrápili a nevyčítali si to, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. Josef udělal to nejlepší, co mohl, že totiž svůj život vložil do těch Božích rukou a ten ho poslal tam, kde byl i natolik užitečný, že se tam stal vším možným, a dokonce zachránil i celý pohanský Egypt. Josefovi bratři se báli, co jim Josef za jejich kroky udělá, ale ten šel nakonec cestou milosti a odpuštění a neudělal jim vůbec nic. A tak na všechny padla veliká úleva a už se ani nemuseli ničeho bát. Josef totiž nebyl bůh, stejně jako jím nebyl ani nikdo jiný. Bůh je jen jeden, ten Nejvyšší, který nás však posílá nejen do cizích zemí, ale i mezi lidi, abychom je tam uklidňovali, že nikdy nebylo líp a současně je nám stále hůř a vrátili je na tu správnou cestu. Hospodinovy cesty jsou někdy nevyzpytatelné. On však byl především rád, že je opět mezi a se svými bratry neboli mezi svými a mají si určitě co říct. Je to i takový zvláštní návrat domů, který sice přišel až o něco později, ale už nyní se děje cosi, co toho Josefa pohne až k tomu, že se hlasitě dojde při setkání se svými bratry. I to s člověkem dělá dlouhé odloučení.

Ale také něco, kam se musí jakoby dopracovat. Josefa však nejvíce dojde, že jeho otec ještě žije. Nejen jeho možný návrat domů, ale také ke svému otci. Myslel si, že ho už nikdy neuvidí a hle, on ještě žije. Copak jeho bratři, kterých bylo víc než dost, ale hlavně jeho otec. Odpověď však nedostal hned ani nemohl, vždyť jeho bratři z toho byli zhrozeni, takže si musel chvíli počkat. A předtím je uklidňovat. Nebojte se, nic se vám nestane, všechno je v dobrých rukou Božích. Život v Egyptě, ale i jinde, není udržován zachováním z naší moci a sil, ale těmi, které posílá sám Bůh, aby těm druhým radili, jak mají správně hospodařit a neumřeli přitom rady. Při výběru dnešního vyprávění jsem chtěl schválně vynechat techniky uskladňování na horší časy, ale spíš se zaměřit na to, co s člověkem dělá nejen setkání se svými bratry, ale také se svým otcem nebo spíš pohnutí nějakým soucitem, které není jen o službě, ale i o nějakém lidském citu. A nejsilnější na celém Josefově příběhu je kromě vyučování faraona a celého egyptského lidu také setkání s vlastní rodinou, kterou si nejdříve do Egypta přivede, aby se jí nechal zase odvést. Tou, kteří ho do toho Egypta nejdříve prodají, aby se ho z nenávisti zbavili, ale pak toho hořce litují, ale on už věděl, co s ním i Pán Bůh zamýšlel. Tak už to chodí, když se některé věci nechají na Božím působení. Josef je upřímně dojat, ještě aby nebyl, dostalo se mu takové radosti, kterou už ani nečekal.

I my všichni se jednou vrátíme domů. Někdo dříve, jiný o něco později. Vrátime se domů a tam na nás nebudou čekat jen naši rodiče či zaprodání sourozenci, ale především ještě něco docela jiného. Naše vlastní jméno. Které opět bude připojeno i k tomu jménu Božímu.

Nebojím se toho, že by to tu mělo skončit nebo umřít nebo se umenšovat, to je zcela logické a přirozené, ale spíš toho, že to tu naopak ještě ožije, a nakonec ještě dojde ke smíření všeho a všech a všichni se vrátí tam, kam i patří. Zatím jsme však ve fázi trvalého rozpomínání, na to, co bylo a už nikdy nebude, na to, že už nikdy nic nebude jako dřív, ačkoli bychom si to všichni tak strašně přáli a na to, až skončí i všechny proměny světa, ale i všeho jiného a všechno zase bude jako dřív, případně jak to vždycky bylo.

Ale tak to snad nechtěl ani ten Josef. Chtěl se jen setkat se svým otcem a jeho otec s ním a všichni s faraonem, který nebyl jejich nepřítel, ale někdo, komu mohl nějak pomoci. Až nakonec všichni šťastně a spokojeně umřou. Zanechají po sobě plno věcí, závětí, ale především jakýsi odkaz, že nejdůležitější není jen návrat zpět, ale i postup nebo spíš nějaký posun vpřed, který však není jen v našich představách, ale hlavně v rukou Božích. Tak proč to také nenechat na něm a neřídit se i jeho plány s námi všemi.